

Peter Duetoft (CD):

Hr. Peter Hansen-Nord rejste for et par timer siden spørgsmålet, om man overhovedet kan regne med, at der er CO₂-problemer, om der er nogen klimaeffekt, osv.

Jeg vil godt starte dér og sige, at det da er fuldstændig rigtigt, at der ikke findes noget endegyldigt bevis. Men der er jo risikovurderinger, og dem må vi jo tage i betragtning i CD, og når halvdelen eller mere af verdens forskere faktisk mener, at der er et problem, så må jeg rejse spørgsmålet: Tør vi så bare se bort fra det? På mange andre områder vil man jo under ingen omstændigheder acceptere en risiko af den størrelse. Jeg tror, det var miljø- og energiministeren, der på et tidspunkt sagde: Tænk engang, hvis vi fik at vide, at en legeplads var 50 pct. usikker, ville vi så sende vores børn ned at lege på den?

50 pct. er altså ganske meget, og det er vores udgangspunkt for at sige, at den målsætning om en CO₂-reduktion på 20 pct., som vi har lovet i forbindelse med »Energi 2000«, selvfølgelig skal opretholdes.

I den forbindelse vil jeg sige til de ordførere, der her på det sidste nærmest har gjort det til en CD-mærkesag, at målsætningen om en reduktion på 5 pct. ikke skal opretholdes, at vi aldrig nogen sinde har gået efter, at reduktionen ikke skal være stor nok, og at jeg er overbevist om, at vi også kommer op på de 5 pct. Det er jeg bl.a., fordi jeg tror, at man undervurderer aftalernes og investeringernes virkning i forbindelse med CO₂. Så jeg er slet ikke så pessimistisk, som nogle er.

Jeg ville bare lige fjerne myten om, at CD som udgangspunkt skulle have, at vi ikke vil leve op til det, vi har lovet i forbindelse med »Energi 2000«. Jeg tror faktisk, at vi når det, og at det bl.a. skyldes de investeringer og den omlægning, der sker her.

Jeg er enig med de ordførere, der tidligere i debatten har sagt, at det ville have været bedre at gøre dette på et internationalt plan. Selvfølgelig ville det dét. Men alle kan altså ikke vente på alle, og en gang imellem er det sådan, at der er nogle lande, der er nødt til at starte processen, og dér er Danmark altså med, og det er vi godt tilfredse med.

Vores udgangspunkt i debatten og i forhandlingerne har været, at vi ønsker at bevare et vækstsamfund og en industri og en produktion samtidig med, at vi forsøger at hjælpe på miljøet. De grønne afgifter blev jo introduceret i skat-

tereformen. Da var de en del af en omlægning, og derfor gik de grønne afgifter dér i statskassen, for de var en erstatning for personskatter. I den offentlige debat blandes det nok noget sammen med det, vi faktisk gør her, og så er der jo venlige sjæle både i Venstre og hos De Konservative, som bestemt skubber på i den debat, fordi man har en interesse i at fremstille dette her som endnu et forsøg på at få flere penge i statskassen.

Jeg er overbevist om, at det vil være uforståeligt, at befolkningens privatforbrug skal rammes af grønne afgifter, men at der ikke skal være nogen afgifter på industrien. Jeg tror, mange mennesker vil undre sig over, at de skal passe på varmemeforbruget hjemme hos sig selv, hvor de er i deres fritid, men at det åbenbart er ligegyldigt på kontoret eller i forretningen, for så er der ikke nogen afgift på det.

Det samme med hensyn til lyset, men dér har der desværre vist sig at være en masse praktiske problemer, der gør, at den side af sagen ikke kunne komme med. Men igen er det jo ulogisk, at man skal passe på i sit privatliv, men bare kan svine, når man er på sit job.

Derfor tror jeg virkelig, at den folkelige forståelse for dette her er der, og jeg er overbevist om, at man i løbet af en periode vil se – det synes jeg man allerede kan nu – at den offentlige debat om dette er blevet langt mindre dramatisk, end man kunne forestille sig, og på det lokale plan har reaktionerne fra erhvervslivet også været afdæmpede.

Om det internationale vil jeg gentage, hvad jeg har sagt tidligere i dag, nemlig at når man møder repræsentanter for parlamenterne i andre EU-lande eller repræsentanter for Europa-Parlamentet eller for Kommissionen, viser det sig, at de rent faktisk har den samme tankegang som den, der ligger bag dette her, og det er jo også en integreret del af Delorsplanen osv., at man skal skifte fra beskatning af arbejdsindkomster til miljøafgifter.

Derfor er vi i overensstemmelse med den udvikling, der er i Fællesskabet, og jeg kan ikke lade være med at vende tilbage til »Energi 2000«, som jeg én gang i dag har citeret fra.

I forbindelse med det citat stod der, at oprettelse af et internationalt nævn var et ønske fra den daværende regering, hvor Venstre og De Konservative altså sad med ganske gode poster, og der stod, at man skulle gennemføre disse afgifter bl.a. på erhvervslivet under indtryk af udviklingen i udlandet. Under indtryk af udvik-